

[Munch-Petersen.]

om vi naturligvis er klar over, at Gennemførelsen af disse Foranstaltninger ikke sker ved vore skønne Talemaader herinde, men netop først og fremmest sker ved, at de vedkommende Arbejdere fører Kamp for disse Krav; vor Fremførelse af Kravene her kan kun understøtte denne Kamp.

Dette Lovforslag om Søfolkernes Arbejdsforhold angaar for øvrigt ikke blot Søfolkene, idet en Forringelse af Søfolkernes Arbejdsforhold betyder en større Fare ikke blot for Besætningen paa Skibene, men ogsaa for de Passagerer, som skal sejle med Skibene, og for de Varer, der skal føres med Skibene. Overalt ser man, at Rederne gaar til Angreb paa Søfolkernes Arbejdsforhold paa lignende Maade, som Kapitalen gaar til Angreb paa de øvrige Arbejders Arbejdsforhold. Det er disse Angreb, som gennem dette Lovforslag skal tilbagevises, og samtidig skal Gennemførelse af de Krav, som Søfolkene maa stille med Hensyn til deres Arbejdsforhold, eller i hvert Fald nogle af de vigtigste af dem, sikres.

§ 1 forbyder at formindske Besætningen paa et Skib af Profithensyn. Det er noget, vi stadig væk ser, at Besætningen paa Skibe indskrænkes, for at Rederne kan faa større Profit. Der er siden 1929 foregaaet en meget stor Forringelse af Besætningerne i danske Skibe. Derfor kræver § 2, at Skibsbesætninger, som er formindsket siden 1929, uopholdelig skal udvides til deres gamle Omfang.

§ 3 indeholder Bestemmelser om Arbejdstiden. Som Maksimum paa Dæk sættes 8 Timer og som Maksimum i Maskinen 6 Timer, idet man maa huske paa, at de paagældendes Arbejde ved Fyrene er i høj Grad sundhedsfarligt og altssaa maa forudsætte en lavere Arbejdstid end for andre Arbejderkategoriers Vedkommende. For at gøre dette muligt maa man altsaa have 3 Skift for de Søfolk, der arbejder paa Dæk, og 4 Skift for dem, der arbejder i Maskinen. I Havn maa det være det naturlige Krav, at Arbejdstiden ogsaa for Søfolk nedsættes til Maksimum 7 Timer, den Nedsættelse af Arbejdstiden, som Arbejderklassen foreløbig kræver og kæmper for.

§ 4 tager Sigte paa det Forhold, at Rederne ofte foretager Skiftning af Flag paa Skrømt, sælger deres Skibe til udenlandske Firmaer og paa den Maade gennemfører en Forringelse af Søfolkernes Arbejdsvilkår. Der findes jo Lande, hvor Søfolkernes Arbejdsvilkår er ringere end i Danmark, især saadanne Lande, som lider under fas-

cistisk Diktatur, og det viser sig ofte, at Rederne ser deres Fordel i paa Skrømt at overlade Skibene til Firmaer af saadanne Nationer for derved at kunne tvinge Søfolkene til at arbejde paa daarligere Arbejdsbetingelser.

Nu er det ganske vist saaledes, at sikkert alle danske Redere er gode danske Borgere, som ved forskellige Lejligheder i høj Grad slaar sig for Brystet som gode nationale Mænd; men deres nationale Sindelag kommer i hvert Fald ikke til Udtryk i Forholdet overfor deres Arbejdere, og hvis de kan se deres Fordel ved at overlade deres Skibe til en fremmed Nation, saa gør de det, hvilket vel nok i og for sig kunde betragtes som en Form for Landsforræderi — men det synes man ikke at tage særligt Hensyn til, lige saa lidt som Kapitalen overhovedet trods de nationale Fraser tager særligt Hensyn til deres Nation, men netop kun tager Hensyn til, hvad der giver dem selv den størst mulige Profit.

For at hindre disse Ting maa der fastsættes Straffebestemmelser, og disse Straffebestemmelser findes i § 6. Det bestemmes, at Overtrædelse af denne Lov straffes med Fængsel, i Regelen ikke under 1 Aar, i særlige Tilfælde endda med Konfiskation af Rederens Formue, og især vil det være naturligt, at man, naar en Reder saaledes paa Skrømt overdrager Skibe til Firmaer af andre Nationer for at forringe Søfolkernes Arbejdsvilkår, skrider til Konfiskation af hans Formue.

§ 5 indeholder et Krav, som stadig fremsættes fra Sømandsorganisationernes Side, baade fra Sømændene og fra Søfyrbøderne, nemlig at Arbejdsanvisningen, Forhiringen og Mønstringen skal foregaa under Ledelse af Arbejderne selv og skal foregaa efter Tur efter Arbejdsløshedsperiodens Længde. Det er et Krav, som staar i Modstrid med den Lov om Forhiring og Mønstring, som nylig var til Behandling her i Tinget, og hvori man netop udtrykkelig fastslaar, at Rederne frit kan antage deres Mandskab, hvilket ogsaa vil sige, at de frit kan undlade at antage saadanne Søfolk, som gennem Varetagelse af deres Kammeraters Interesser har vist sig at være særlig ubehagelige for Rederne. Søfolkernes Organisationer stiller, som sagt, det Krav, at denne Arbejdsanvisning skal foretages efter Tur, saaledes at Antagelsen virkelig kommer til at foregaa efter retfærdige Principper, saa man efter en vis Arbejdsløshedsperiode kan have Sikkerhed for i hvert Fald en Tid at komme ud at sejle. Dette Krav er gentagne Gange frem-